

[Forsvarsministeren.]

som jeg allerede har lovet det i Folketinget, skal holde de to Tings Finansudvalg underrettet om den økonomiske Udvikling i Forbindelse med disse to Love, saa at man kan se, hvorledes Tingene skrider frem. Jeg skal bekræfte, at det er Hensigten at hjemsende det nu indkaldte Mandskab senest 1. November. Jeg tror, der i hele Landet er den største Interesse for at skaffe det indkaldte Mandskab, ogsaa Rekrutterne, de bedst mulige Forhold, og vi udfolder fra Ministeriets Side ikke ubetydelige Anstrengelser for paa en Række Omraader at komme dette Mandskab til Hjælp gennem Fritidsbeskæftigelse paa forskellig Maade. Jeg har haft den Tilfredsstillelse ogsaa at faa Tilslutning fra Folketingets Finansudvalg til paa ny at indføre Militærbilletter for det indkaldte Mandskab. Desuden har vi foretaget en Forhøjelse af Lønningerne, saa meget som det under de givne Forhold var muligt. Vi har saaledes paa en Række Omraader vist, at vi har Forstaaelse af det indkaldte Mandskabs Byrder, og at vi gerne fra Regeringen med Tilslutning fra Rigsdagen vil gøre, hvad der staar i vor Magt for, at Forholdene kan blive saa gode som muligt. Men det er nødvendigt at understrege, at vi ikke kan gøre alt, hvad vi gerne vilde. Vi har foreløbig ikke al den Indkvarteringsplads paa Kaserner og andre Steder, som vi gerne vilde have. Vi lider bl. a. af en uhyre Mangel paa Tæpper, stor Mangel paa fornødent Inventar, Vaskefade og alle den Slags Ting. Vi har stor, stor Mangel paa Undermundering, saa at vi ikke er i Stand til at stille den Mængde Undermundering til Raadighed, som vi gerne vilde. Den Mangel Staten har paa disse Omraader, har den enkelte Borger jo ogsaa, saa det giver en dobbelt Vanskelighed, idet de indkaldte naturligvis ikke kan møde saa vel udrustet paa dette Omraade som i gamle Dage. Den vanskelige Situation kommer derfor til at foreligge, at de indkaldte ikke selv har den fornødne Undermundering, og at vi ikke er i Stand til at stille noget til Raadighed, af simpel Nød, det findes ikke. Vi har dog gjort, hvad vi kunde, for at løse Opgaven saa godt som muligt. Vi har allerede i den illegale Tid skænket det en Tanke og truffet Forberedelser og har senere realiseret disse Planer ved i Sverige at indkøbe en betydelig Mængde Undermundering, saa at vi dog kan stille noget til Raadighed. Vi vil ogsaa, ikke mindst med Vinteren for Øje, prøve om det skulde

være muligt, at faa noget fremskaffet til senere Levering.

Vi vilde gerne skaffe det indkaldte Mandskab Tobak; men det høje Ting ved, hvordan Tobakssituationen er her i Landet. Det er ikke lykkedes os, skønt Tobaksindustrien sikkert har stillet sig overordentlig velvilligt, at faa mere tildelt, end at hver Mand kan købe en Pakke paa 10 Cigaretter om Ugen. Man ved, hvor meget 10 Cigaretter om Ugen betyder for et ungt Menneske — det er saa sandt ikke meget! Vi vilde gerne sørge for, at de kunde faa mere; men vor eneste Trøst er, at de jo maa have en Tobakshandler, hvor de kommer fra, og disse Tobakshandlere er forpligtet til at levere til Soldaterne, hvad jeg vil understrege her, og hvad jeg vil haabe, de vil gøre.

Om Uddannelsesformen for den kommende Hær er det for tidligt at tale; men jeg vil gerne sige som min personlige Opfattelse, at den kommende Uddannelse skal være fuldstændig tilfredsstillende i militærteknisk Henseende og samtidig give det indkaldte Mandskab — hvad skal jeg kalde det — en Efterpudsning af deres Kundskaber og give dem en Mulighed for at indleve sig i Samfundslivet paa en anden Maade, end det før var Tilfældet. Det kommer vi nok til at diskutere, naar en ny Hærlov engang efter Valget skal blive til Virkelighed.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Bonnichsen, at det er klart, at der i alt, hvad vi foretager os, maa ligge, at det er militære Styrker, det drejer sig om, og at Disciplinen skal opretholdes. Jeg er ogsaa overbevist om, at alle gode Kræfter inden for det genindkaldte Mandskab forstaar, at det vilde være den største Skam, som kunde overgaa dette Land, hvis der ikke udvistes en fin og første Klasses Disciplin i Overensstemmelse med den Holdning, som har været indtaget under Besættelsen. Vi skulde nødig opleve, at det kunde siges: Danskerne, der ikke var med i Krigen, kunde ikke engang finde sig til Rette under de Forhold, Freden skabte dem, for Forholdene var daarligere inden for de militære Styrker! Jeg er da ogsaa overbevist om, at den Fare bør vi ikke tænke paa. Jeg er overbevist om, at der vil være tilstrækkelig Ansvarsfølelse, men naturligvis er det en af Befalingsmændenes Opgaver at sørge for, at Disciplinen er, som den skal være.

Jeg tror, at jeg hermed har besvaret de Spørgsmaal, som er blevet stillet, og takker for den Modtagelse, som Lands-tinget har givet Lovforslaget.